

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **M. D.**, bytem v P., V. 122, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 19. 12. 2016, č. j. 1578/550/16, 64233/ENV/16

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce podal u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu, kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Hradec Králové, ze dne 3. 8. 2016, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 12. 2016, jimiž byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč za jednání, v němž Česká inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) shledala znaky správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona

č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“).

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutím ze dne 27. 4. 1998 Městský úřad v Přelouči vyhověl jeho žádosti a rozhodl, že žalobce může na dotčených pozemcích provést terénní úpravy zavázkou cihel, suti, zeminy nebo betonu. Tato terénní úprava nebyla časově omezena vzhledem k tomu, že se jednalo o tisíce m³ zavážky, proto nebylo možno odhadnout, za jak dlouhou dobu se celý prostor zaveze. Žalobce v roce 2015 navozil 896 tun čistého betonu na svůj pozemek v katastrálním území V., který je zapsán v katastru nemovitostí jako „ostatní plocha“ se způsobem využití „manipulační plocha“. Tento pozemek žalobce výškově upravoval, pozemek má rozlohu 5.500 m² a v některých jeho částech se navázela vrstva až čtyř metrů. Podle platného povolení ze dne 27. 4. 1998 žalobce navozil nezávadný stavební materiál, který po recyklaci měl být (a také byl) použit na dokončení zavážky. Zbývající stavební materiál by byl následně odvezen na jinou stavbu, ovšem k tomu dosud nedošlo, neboť stále na zavezení zamýšleného rozsahu ještě 10 – 20 m³ chybí. Celé vyrovnaní mohlo být provedeno navázkou kamení z blízkého kamenolomu, ale taková zavážka by byla velice nákladná a přesahovala by finanční možnosti žalobce. Žalobce má za to, že zvolil podle § 14 odst. 2 zákona o odpadech náhradu vstupní suroviny vhodným odpadem, takže povolení nebylo třeba, s čímž souhlasil i Městský úřad v Přelouči.

Žalobce namítl, že na vyrovnaní terénu bylo vydáno platné povolení. Zákon o odpadech v § 14 odst. 2 povoluje bez povolení nahradit surovinu vhodným odpadem, přitom nebylo ohroženo zdraví lidí ani životní prostředí, opak nebyl prokázán ani provedeným šetřením inspekce. Žalobce namítl, že se jednalo o dokončení zavážky, proto při sepsání dohody se společností ROTANI s. r. o. vzal v úvahu, že by celé množství nevyužil a že by zbývající část byla odvezena. To však nakonec nebylo zapotřebí, neboť žalobcův odhad nebyl přesný a materiál na zavážku dokonce dosud chybí. Územní rozhodnutí ze dne 27. 4. 1998 podle názoru žalobce plně pokrývá vyrovnaní terénu betonem a nepodléhá povolení ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o odpadech. Nadto žalobce poukázal na to, že ještě před zavázkou betonem požádal Městský úřad v Přelouči, stavební odbor, o vydání povolení, zda může zmíněný beton použit a zda je povolení dosud platné, přičemž obdržel souhlas. Ke dni 10. 1. 2017 byly všechny betony rozdrceny, rozhrnuty, železo vytríděno a odvezeno, to vše přesně podle dohody s Městským úřadem v Přelouči.

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 27. 2. 2017, č. j. 30A 14/2017 - 22, rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze, neboť podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle názoru Krajského soudu v Hradci Králové je sídlem správního orgánu, jenž rozhodl ve věci v prvním stupni, tedy České inspekce životního prostředí, Hlavní město Praha.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního orgánu k podané žalobě je zřejmé, že žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 19. 12. 2016 bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu v Hradci Králové, ze dne 3. 8. 2016, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč za porušení § 12 odst. 2 zákona o odpadech, spočívajícím v tom, že žalobce na svůj pozemek parcelní číslo 83/2 v katastrálním území V. n. L. přijímal velké množství neupraveného odpadu z realizace stavby rekonstrukce mostu od původce odpadu společnosti Chládek a

Tintěra, Pardubice a. s., tyto odpady zde dlouhodobě soustřeďoval za účelem jejich úpravy, třídění a recyklace a jejího dalšího využití na stavbách. Podle názoru inspekce nebyl uvedený pozemek k takové činnosti podle zákona o odpadech určen a žalobce nebyl k převzetí odpadu od původce podle § 12 odst. 3 zákona o odpadech oprávněn.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl, že pokuta nebyla panu Daňkovi uložena za provádění vlastní terénní úpravy, ale za přijímání velkého množství neupraveného odpadu k dalšímu odstranění či využití, které jednoznačně předmětné územní rozhodnutí nepokrývá, a které plně podléhá povolovacímu režimu podle zákona o odpadech. Tyto rozhodné okolnosti jsou podrobně popsány v žalobou napadeném rozhodnutí. Realizace vlastních terénních prací předpokládá vhodný neznečištěný odpad, který bude přímo a bez dalších úprav navezen na místo úpravy. V takovém případě by žalobce nejspíše zaplatil za dodaný materiál v kvalitě upraveného odpadu. Zde naopak žalobce dodavateli odpadu, který se jej potřeboval zbavit, účtoval uložení stavebního odpadu částkou 100,- Kč za jednu tunu podle faktury založené ve správním spisu. Záměr provést úpravu zavezených odpadů a následně je z větší části použít na jiných stavbách žalobce uvedl při kontrole dne 20. 4. 2016. Až v průběhu dále vedeného řízení účelově uváděl, že odpady budou využity k terénní úpravě předmětného pozemku ve smyslu předmětného územního rozhodnutí.

Žalovaný se žalobcem nesouhlasí ani v tvrzení, že se jednalo o „čistý“ beton. Podle zjištění inspekce se jednalo o odpadní beton a o zeminu z rekonstrukce mostu, prokazatelně obsahující další příměsi, kdy kvalita nebyla žádným způsobem prokázána. Možnost znečištění z dopravy zde nelze jednoznačně vyloučit a nezbytnou úpravu odpadů před jejich dalším využitím potvrzuje sám žalobce v bodě č. 7 podané žaloby. Ze všech uvedených důvodů má žalovaný žalobní návrh za nedůvodný a navrhl jeho zamítnutí.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Na základě doručeného podnětu ve věci ukládání odpadů v obci V. provedla Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát v Hradci Králové dne 26. 2. 2016 inspekční šetření, při kterém bylo zjištěno, že na označeném pozemku parcelní č. 83/2 v katastrálním území V. se nachází navážka odpadního betonu s příměsí zeminy. Předmětný pozemek je v katastru nemovitosti zapsán jako „ostatní plocha“ se způsobem využití „manipulační plocha“. Vlastníkem pozemku je žalobce.

Na základě uvedených zjištění provedla inspekce kontrolu na místě samém dne 20. 4. 2016 za přítomnosti žalobce, přičemž bylo zjištěno, že v jihovýchodní části pozemku se nachází navážka odpadního betonu z demolice s příměsí zeminy. Kusy betonu dosahovaly velikosti až 0,5 m³, navážka byla provedena na ploše zhruba 700 m² o průměrné výšce jednoho metru. V povrchové vrstvě bylo shledáno zhruba deset kusů odpadního železa (tzv. armatury), vizuálně nebyl zjištěn obsah nebezpečných odpadů. Na pozemku se nacházela tabule s označením *Skládka stavební sutě a zeminy* a číslem mobilního telefonu žalobce. V západní části pozemku je zřízeno autocvičiště, na němž žalobce provozuje autoškolu. V souvislosti s budováním autocvičiště a parkoviště bylo žalobci vydáno Městským úřadem v Přelouči rozhodnutí o využití území ze dne 27. 4. 1998, č. j. T63/98/ZD.

Správní orgán prvého stupně dále zjistil, že odpady zjištěné na předmětném pozemku byly nalezeny na základě objednávky společnosti Chládek a Tintěra, Pardubice, a. s.,

objednávka ze dne 14. 9. 2015 zněla na uložení celkem 800 tun stavebního odpadu (beton a hlína) z akce „*Obnova mostu a břehu u Přelouče*“. Podle poskytnuté faktury bylo od uvedené společnosti žalobcem převzato 896 tun stavebních a demoličních odpadů v měsíci září 2015. Dále byla při kontrole předložena dohoda mezi žalobcem a společností ROTANI s. r. o. ohledně rozdrčení a vytrídění betonových částí a následného odvozu většiny upravených odpadů na jinou stavbu.

Žalobce se k průběhu správního řízení vyjádřil dne 2. 5. 2016, když uvedl, že navázat odpad má povoleno předmětným územním rozhodnutím. Uvedl, že materiál bude použit na povrchovou úpravu a dorovnání krajů pozemku parcelní č. 83/2. Poukázal na to, že rozhodnutí je stále platné a jedním z podkladů pro jeho vydání bylo i souhlasné stanovisko Okresního úřadu v Pardubicích, referátu životního prostředí.

Oznámením ze dne 6. 6. 2016 zahájila Inspekce se žalobcem správní řízení ve věci uložení pokuty v rámci, kterého vypořádala námítky žalobce proti kontrolnímu protokolu.

Žalobce podal k zahájenému řízení písemné vyjádření ze dne 27. 6. 2016, v němž se opakovaně odkázal na předmětné územní rozhodnutí s tím, že předmětná stavba není dosud dokončena, beton a zemina jsou používány v souladu s tímto povolením.

Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2016, č. j. ČIŽP 45/OOH/SR01/1605962.003/16/KJH/419, byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč za porušení § 12 odst. 2 zákona o odpadech, tedy za porušení povinnosti nakládat s odpady pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle zákona určena.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Znovu poukázal na to, že se na městském úřadu v Přelouči dotazoval, zda může předmětný stavební materiál navozit na pozemek v souladu s vydaným územním rozhodnutím, což mu bylo schváleno. Poukázal na to, že v jeho případě jde o protiprávní čin, při podpisu na místě samém protokol o kontrolním zjištění nečetl, proto se k němu vyjádřil později a na jeho další vyjádření však již inspekce nebrala zřetel. Namítl neoprávněnost uložení pokuty ve výši 80.000,- Kč, neboť podle jeho názoru za přestupek lze podle § 47 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložit pokutu pouze do výše 50.000,- Kč.

O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo životního prostředí žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 12. 2016, jímž odvolání žalobce jako nedůvodné zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo v celém rozsahu se závěrem, že pokud žalobce v rámci vedeného správního řízení opakovaně uplatňoval své připomínky, tyto byly inspekcí řádně vypořádány, přestože ve většině případů nebyly akceptovány. Pokuta byla uložena žalobci jako fyzické osobě oprávněné k podnikání podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, kdy horní hranice možné pokuty činí 50.000.000,- Kč, nejde proto o pokutu podle zákona o přestupcích. V daném případě nedošlo k porušení zásady zákazu retroaktivity, platnost uvedeného územního rozhodnutí pro autocvičiště a parkoviště nebyla nijak zpochybněna, nicméně v sankčním řízení byl žalobce postižen za způsob nakládání s odpady, který předmětné územní rozhodnutí nepokrývá a které plně podléhá k povolovacímu režimu podle zákona o odpadech. Neplnění této povinnosti podle odvolacího orgánu vždy znamená riziko ohrožení životního prostředí, jehož míra je odvozena od jednotlivých posuzovaných kritérií.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvu soudu nepožádal o nařízení ústního jednání a žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě výslovně uvedl, že souhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení ústního jednání, má soud za to, že účastníci řízení vyjádřili svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.

Právní rámec přezkumu projednávané věci je dán zejména následujícími ustanoveními zákona o odpadech:

Ustanovení § 12 odst. 2: *Pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.*

Ustanovení § 14 odst. 1: *Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen „souhlas k provozování zařízení“...).*

Ustanovení § 14 odst. 2: *V zařízeních, která nejsou podle tohoto zákona určena k nakládání s odpady, je možné využívat pouze odpady, které splňují požadavky stanovené pro vstupní suroviny, a při nakládání s těmito odpady nesmějí být porušeny zvláštní právní předpisy, v souladu s nimiž je zařízení provozováno, a právní předpisy na ochranu zdraví lidí a životního prostředí. K provozování takovýchto zařízení není požadován souhlas k provozování zařízení podle odstavce 1.*

Ustanovení § 66 odst. 4 písm. b): *Pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.*

Podstatou podané žaloby je námitka žalobce, že se svým jednáním, spočívajícím v tom, že na povrch svého pozemku soustředil a uložil směs stavebních a demoličních odpadů, nedopustil vytýkaného správního deliktu podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech porušením povinnosti zakotvené v § 12 odst. 2 téhož zákona, a to z toho důvodu, že uvedená činnost mu byla povolena územním rozhodnutím.

Ze spisového materiálu vyplývá, že Městský Úřad v Přelouči vydal žalobci dne 27. 4. 1998 územní rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o využití území – mj. pozemku, na němž byly uloženy odpady, pro autocvičiště a parkoviště. Současně byla tímto územním rozhodnutím pro využití pozemku stanovena podmínka, že na výškové vyrovnání pozemku bude použit pouze neznečištěný beton a cihly známého původu z demolic obytných budov, příp. neznečištěná zemina známého původu. Dále bylo v tomto rozhodnutí stanoveno, že podle § 71 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební

zákon), ve znění účinném do 30. 6. 1998, se pro účely provádění terénních úprav (tj. změn výškového uspořádání) na pozemku upouští od vydání stavebního povolení.

Po dobu platnosti dřívější právní úpravy, tj. nyní již zrušeného zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, bylo územní rozhodnutí o využití území, jehož součástí byl seznam odpadů, které bylo možné použít, dostatečným podkladem pro to, aby subjekt mohl využít k terénním úpravám určené druhy odpadů. Této právní úpravě také odpovídá územní rozhodnutí vydané žalobci dne 27. 4. 1998, které stanoví, které odpady je možné pro terénní úpravy – výškové vyrovnaní dotčeného pozemku, využít.

Nicméně tyto podmínky pro shromažďování, respektive využití odpadů pro mj. terénní úpravy se změnilы s přijetím nového zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, s účinností od 1. 1. 2002. Tento zákon v ustanovení § 14 odst. 1 zakotvil, že zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí (souhlasu) krajského úřadu. Zařízením se přitom podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech rozumí taktéž „místo“. Místem je nepochybně třeba rozumět „pozemek“. Odstraňováním odpadu se pak podle Přílohy č. 4 k zákonu o odpadech rozumí mj. ukládání odpadu v úrovni terénu (např. skládkování - položka D-1) a skladování odpadu před takovýmto uložením (položka D-15).

Tím, že žalobce na svůj pozemek nechal navézt a tím shromáždil a uložil zde na úrovni stávajícího terénu stavební a demoliční odpady, a to konkrétně směs odpadního betonu s příměsí odpadní zeminy a také s částečným obsahem železných armatur, a to od září 2015 do dne kontroly ČIŽP (20. 4. 2016), dopouštěl se provozování zařízení k nakládání s odpadem. Předmětné zařízení – pozemek parcelní číslo 83/2 ve vlastnictví žalobce v katastrálním území V. n. L. - přitom k takovému nakládání nebylo určeno, neboť žalobce nedisponoval souhlasem k provozování zařízení k nakládání s odpadem podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Skutečnost, že žalobce disponoval územním rozhodnutím nahrazujícím současně i stavební povolení, pro provádění terénních úprav pozemku (jeho výškového vyrovnaní), k němuž navezený a uložený stavební a demoliční odpad využil, nemá na tyto závěry žádný vliv. Podmínka stanovující možnost využití určeného odpadu k terénním úpravám, která je obsažena v územním rozhodnutí o využití území, souhlas k provozování zařízení k nakládání s odpadem podle § 14 odst. 1 účinného zákona o odpadech nenahrazuje. (Srov. k obdobnému závěru taktéž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2009, č. j. 6As 68/2017 – 74, dostupný stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz).

Nedůvodná je také námitka žalobce, že před navezením odpadu na dotčený pozemek požádal stavební odbor Městského Úřadu Přelouč o souhlas, zda daný odpad může použít a zda je povolení (územní rozhodnutí) platné. Žalobce poukazoval na to, že od úřadu obdržel kladnou odpověď. O platnosti předmětného územního rozhodnutí není v projednávané věci vůbec sporu, jeho platnost nebyla správními orgány v řízení nikterak zpochybňována. Výše pak bylo zdůvodněno, že toto územní rozhodnutí nepředstavuje souhlas k provozování zařízení k nakládání s odpadem. Z výše citovaného ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech je pak zřejmé, že takový souhlas je oprávněn udělit pouze příslušný krajský úřad.

Rovněž skutečnost, že žalobce navezený a uložený odpad následně ke dni 10. 1. 2017 rozdrtil, rozhrnul, vytrídil a odstranil z něj železo, nemá vliv na závěr, že k předchozímu uložení odpadu na pozemek došlo, aniž k takovému nakládání s odpadem měl žalobce příslušný souhlas krajského úřadu podle § 14 odstavec 1 zákona o odpadech.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že jeho jednání je možné podřadit pod ustanovení § 14 odstavec 2 zákona o odpadech, a že tedy souhlas k provozování zařízení podle § 14 odstavce 1 zákona o odpadech nebylo pro jeho činnost nutno vyžadovat.

Podle § 14 odstavec 2 zákona o odpadech je v zařízeních, která nejsou určena k nakládání s odpady, možné využívat odpady, které splňují požadavky stanovené pro vstupní suroviny. K provozování takových zařízení přitom není požadován souhlas k provozování zařízení podle odstavce 1.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že předmětný stavební a demoliční odpad nesplňoval požadavky stanovené pro vstupní suroviny. Pojem „vstupních surovin“ ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 zákona o odpadech není zákonem o odpadech definován, nicméně podle výkladu podaného judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek Městského soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3A 49/2013 – 228, rovněž dostupný na www.nssoud.cz) z díkce ustanovení § 14 odst. 2 zákona o odpadech vyplývá, „že takto využitě mohou být pouze odpady, které jako suroviny vstupují do určitého technologického procesu v nějakém zařízení a v rámci tohoto procesu jsou přeměněny na jiný produkt.“ O vstupní suroviny se tak jedná pouze tehdy, pokud tyto slouží jako surovina pro nějaké další výrobní procesy. (Srov. k uvedenému závěru rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4As 138/2015 - 63).

V projednávaném případě však žalobce převzatý odpad nikterak technologicky nezpracovával. Navezení odpadního materiálu a jeho uložení na pozemku za technologické zpracování odpadu, respektive výrobní proces, do něhož by odpad vstupoval, nepochybně považovat nelze.

K žalobcově námitce, podle které nebylo ohroženo zdraví lidí ani životní prostředí soud uvádí, že porušení § 12 odstavec 2 zákona o odpadech se lze dopustit již jen vyvoláním nebezpečí ohrožení zdraví lidí a životního prostředí. Není tak nezbytné, aby k ohrožení lidského zdraví či k ohrožení nebo poškození životního prostředí skutečně došlo. K porušení povinnosti podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech tedy postačuje, že žalobce nakládal s odpady v zařízení, ve kterém takové nakládání nebylo povoleno.

Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odstavce 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. září 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu